

Înscris din Cartea Misterului (Falii 11)

de *Liviu Pendefunda*

poesie

ilustrații color semnate de *Liviu Pendefunda*

postfată de *Ioan Holban*

128 p., 41 Lei

ISBN 978-973-9412-30-8

Colecția Călătorilor Australi 25

Liviu Pendefunda urmărește, într-o logică perfect coerentă, felul cum antichitatea și, mai mult, ceea ce el numește *protoistoria*, au marcat în chip definitiv evoluția spirituală a omenirii; originile paradigmei acesteia, dovedește autorul, cu argumente solide, se află în Templul lui Solomon, în ritualurile de inițiere din primii ani ai Egiptului antic, printre esenienii și, mai departe, în timpurile continentului Mu și printre atlânți: „Tot ce e sacru și sfânt se poate exprima prin simboluri ca o prezență încarnată a realității care aparține conceptelor credinței încă din timpurile continentului Mu“. Continentul Mu și atlânții sunt repere încă aprig disputate de istorici, antropologi și arheologi, mai ales privind plasarea lor în timp și spațiu, dar *existența* și, mai cu seamă, *lucrarea* lor, pentru mulți improbabile, sunt deasupra oricărui dubiu pentru Liviu Pendefunda, care urmărește o logică a devenirii spirituale: „Spiritualizarea formelor de meditație și misticism asimilează simbolurile cu perioade istorice mai vechi decât cele mai vechi religii, acordându-le valori foarte înalte și focalizându-le în raport cu protoistoria omenirii“. Tot astfel, „religiile de masă“, afirmă autorul, „au emanat“ din tradiția esoterică, iar „rosicrucianismul contemporan își are rădăcinile moștenirii sacre primite de la școlile misterelor anticului Egipt“. Cercetarea lui Liviu Pendefunda dezvoltă dimensiunile mari, cele istorice, plecând totdeauna de la argumentul semnificativ; iată, de pildă, podeaua „pictată“ din templele masonice: faptul că templul masonic avea podeaua pictată, obiecte dispuse într-o anumită ordine, demonstrează că secretele artelor și științelor liberale păstrau tradițiile Arcei lui Noe, tainele geometriei lui Euclid, întreaga construcție respectând dimensiunile templului lui Solomon: Arca lui Noe, Euclid și Templul lui Solomon, până la simbolistica *văzută azi*, protoistoria – istoria – prezentul –, acesta este traiectul fiecărui studiu din ampla cercetare cuprinsă în **Dogmă sau libertatea gândirii**. Într-o altă ordine, pe acest traiect, legenda și mitul *determină* realitatea, o (con)figurează; legenda (mitul) Arcei lui Noe „pictează“ podeaua templelor masonice de ieri și de azi, la fel cum, de exemplu, Templul lui Solomon, început de „legendarul“ David, influențează încă și azi istoria omenirii: „Iată o legendă, un mit, o realitate care prin profunzimea ei a influențat istoria. Regele David a fost primul care, în lumea ebraică, a considerat necesară înlocuirea tabernacolului nomad cu unul permanent, a făcut planul, a colectat materialele și a permis ca fiul său, Solomon, să-i continue lucrarea și să realizeze execuția unui templu care rămâne înscris cu litere de aur în conștiința omenirii. Aici s-a strâns, ca într-un corolar, întreaga simbolistică a epocilor anterioare și a rămas ca o lege sfântă pentru toate cele ce i-au urmat. Regele a început fundația în cel de-al patrulea an al domniei sale, 1012 î.C. și cu asistența prietenilor săi, Hiram, rege al Tyrului, și marele arhitect Hiram Abif l-a ridicat în șapte ani și jumătate, consacrandu-l pentru serviciul divin în 1004 î.C. Era anul 3000 de la facerea lumii și de când s-a făcut lumină (...) Chiar dacă scrierile masonice contemporane subscriu cu o credință de netăgăduit că frăția a apărut ca fiind organizată în timpul construcției acestui templu, că Hiram Abif ar fi fost primul Mare Maestru al lojilor pe care le inițiasă cu grade simbolice și sisteme de inițiere și că aceste ritualuri ar fi rămas nealterate de-a lungul veacurilor, chiar dacă scrierile moderne se îndoiesc de aceste ipoteze, simbolismul francmasoneriei, ca și exemplul arhitectonic al templului de la Ierusalim, rămân fundamentul de esență pentru istoria credinței în Dumnezeu. Așa încât templele credințelor contemporane, și mai ales ale celor esoterice, sunt simboluri ale templului de atunci și fiecare preot, maestru venerabil, predicator este un rege totodată, iar fiecare inițiat e un lucrător, un zidar, un muncitor tributar religiei universale a muncii“.

În protoistoria, în misteriosul continent Mu al atlânților - "îndepărtatul Mu", "prea slăvita lume Mu", cum îi spune în **Cânturile** din ultima carte, **Înscris din Cartea Misterelor**-, unde "viața n'avea odihnă și nici somn", în Ur și/sau Uruk își continuă explorarea astralului Liviu Pendefunda. Preocupat, cu un cuvânt, poate, nepotrivit, obsedat de alcătuirea lumilor celeste, poetul își gândește toată poezia de după 1990 asemeni unui sistem solar: în centru, pivot teoretic, se află **Dogmă sau libertatea gândirii** (2007), lângă care se așază, pe orbitele lor, **Mișcarea Cerească** (1993), **Vrăjitorii Marelui Vid** (1997), **Legenda** (1998), **Falii 3** (2000), **Falii 4** (2001), **Beggarland** (2004), **Rondeluri și Ovoide** (2005), **Poema sufletelor și a pietrei** (2011), **Luminătorii Timpului** (2013) și, acum în urmă, **Înscris din Cartea Misterelor** (2014): această carte, ultima de pe orbitele sistemului său solar, vizează inițierea și călătoria spre un text aflat în posesia "magului neînțeleș": temă borgesiană, de regăsit în toată poezia sa care începe, iată, cu un în-scris; totul e în spirit borgesian, într-o

structură specifică basmului, prozei fantastice: a fost odată ("în neantul răstălmăcit de vise,/ un mag neînțeleș,/ un magician ce-ar fi putut/ ca lumea s'o transforme în culise/ și bine înțeleș/ pe scenă să rămână doar Cel Neînceput"), mai demult decât demult, de unde nici vreme nici loc nu era ("ci doar un clopot infinit, cu centrul nicăieri/ și marginile niciunde; nimeni nu avea probleme și nici o stea/ nu explodase sau înghețase'n gerul unei ierni"), acum îți povestesc ("Tu scrii vers după vers/ ce-am strîns în bucurie și durere/ pătratul ce'n triumfi și cercuri sufletul îl ține"), "Câtă lumină era-n jur, atâta'nțelepciune simt azi/ când povestesc legenda unei iubiri și-a morții din care te-ai născut!", în tinerețe fără bătrânețe, cu un trup de om ("cu care între voi pășesc/ ca să v'aduc aminte de prea slăvita lume Mu./ De la'nceputuri, când viața n'avea odihnă și nici somn,/ eu între voi trăiesc/ și fost-am și voi fi ce ești tu") - acestea sunt modulele din care crește poezia lui Liviu Pendefunda din **Înscris din Cartea Misterelor** și, altfel, aventura inițiatului și a novicelui, a maestrului și copilului, a iubirii și a morții din care aceasta s-a născut, într-o unitate spațiu-timp unde e încă neantul gol, fără Cuvântul "magului neînțeleș" și unde încă nu s-a instaurat regula după care numirea (lucrului, ființei, stării, sentimentului) în-scrie ființarea acelora: n-o pot face - spune poetul - decât fiii luminii, cei care vor fi fiind ce nu au fost: "Doar templul, imensu'n spirit edificiu/ rămas-a dintre ape,/ valuri după valuri, roiuri de asteroizi,/ spărgîndu-se pe trepte, în univers supliciu/ rugăciuni deșarte/ rostite de mii de heruvimi de taine-avizi./ În furia lui, chaosul se-ntoarce să cuprindă/ o lume-al cărei rost/ fusese iar supus la proba, țărnei ne 'ntinate;/ci eu în codri, în deșert, starea mea fiindă/ fi-va ce nu a fost,/ mi-am zis și-am devenit preot și rege-a toate./ Din pântecul timpului, fiii luminii înțelepciune/ au zămislit/ și ploile de stele au încheiat a vântului'ncercare;/ voi toți, de-atunci primit-ați în comuniune/ un pic, cîte un pic/ fragmente și monade din sufletul cel mare" (**Primul cânt, al inițierii**); într-un joc al timpurilor verbului, atent studiat, de la imperfect la perfectul compus, de la durativ la acțiunea închisă: "Mai demult decât demult, de unde nici vreme/ nici loc nu era/ ci doar un clopot infinit, cu centrul nicăieri / și marginile niciunde; nimeni nu avea probleme/ și nici o stea/ nu explodase sau înghețase'n gerul unei ierni./ Atunci fiii luminii în formă s'au întrupat/ pe pământul nou creat/ să aducă din neant razele de'nvățătură,/ în tunele, sub pământ și sub oceane au săpat,/ un alt soare-au așezat/ într'un clopot sub un munte'n roca dură" (**Al doilea cânt, al focului**).

Poezia lui Liviu Pendefunda crește dintr-un *fond arhetipal* astfel încât lectura acesteia e, la rîndu-i, căutare, inițiere, cercetare a esențelor pe care le dezvăluie scenariile mitologice și constelațiile simbolice de acolo; fondul arhetipal nu are nimic ilustrativ, poezia nu „povestește“ cine vor fi fost Brahma, Shakti, Ganesh, Shiva, Parvati, Kundalini, Agni din mitologia vedică, Enoh și Templul vechilor preoți egipteni, Eos, Eros, Hespera, Styxul grecilor, Ilie, îngerii, heruvimii și scara lui Iacob din Vechiul Testament, arhitectul, pătratul triunghiului aflat în cerc, crucea și roza universului masonic, argintul și athanorul alchimistilor: poetul coboară în astral, în mitologie, pentru că acolo sunt topite viața și înțelepciunea, sensul ascuns și lumina, Începutul și Cuvântul său care se regăsesc în fiecare dintre figurile sacre invocate. Din același fond arhetipal se revendică imaginarul poetic din **Înscris din Cartea Misterelor**, din semnele sale: piramidele, tumulii de pământ, ziguratele, templele, obeliscurile, tăblițele, megaliiții "ce'n zonele avide/ de lună sau de soare fost-au înălțate!", roza, dragonul, icosaedrul, fiii luminii - îngerii, dintr-o altă paradigmă culturală -, cei care fac legătura între "această lume" și clopotele paradisului din astral, în sfîrșit, porul (universului, privirii, fântânii), fanta prin care se zăresc faliile poeziei lui Liviu Pendefunda. O poezie a simbolurilor ascensionale, unde atoatezburătorul care "merge distanțele și timpul pe pământ" își primește aripile, pentru a i se reda zborul, regăsim în **Înscris din Cartea Misterelor**. Ce e dincolo de porul poeziei lui Liviu Pendefunda? Iată: "De-acolo'ncepe calea spre timpul ce nu este,/ prin care trecem zorii pe norul romboid"; precum Vrăjitorii Marelui Vid, și noi, pentru o vreme.

Ioan HOLBAN